

Ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ (Καραγιάννης Νικάνωρ Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ λόγος τοῦ σταυροῦ, σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ἀκούγεται παράδοξα. Στὴ δική μας ὄμως, ἢ ὁποῖα ἔχει θεοποιήσει τὴν ἄνεση καὶ τὴν εὐμάρεια, ὁ λόγος τοῦ σταυροῦ δὲν εἶναι μόνο παράλογος, ἀλλὰ καὶ ἀσυμβίβαστος μὲ τὴ λογικὴ τοῦ κόσμου. Εἶναι τρομακτικὸς γιὰ τοὺς κανόνες τῆς ζωῆς του, γιὰ τὶς ἐπιδιώξεις στὸ κυνήγι τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς καλοπέρασης. Καὶ ὄμως τὸ εὐαγγέλιο ἐπιμένει σταθερὰ νὰ διακηρύσσει τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ἡ αὐταπάρνηση καὶ ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ φανερώνουν τὴν ἀυθεντικότητά τῆς κλήσης μας καὶ τοῦ προορισμοῦ μας. Τὰ ἡχηρὰ καὶ εὐκόλα συνθήματα τοῦ κόσμου, ἂν καὶ ἀρχικὰ μᾶς γοητεύουν, τελικὰ μᾶς ἀπογοητεύουν, γιατί μᾶς παραπλανοῦν καὶ παραμορφώνουν τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Ἀποδεικνύουν τὴ ματαιότητα ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων, ὅταν αὐτὰ δὲν εἶναι διαποτισμένα ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Σταυρός καὶ αὐταπάρνηση

Τὸ κήρυγμα τοῦ σταυροῦ σφραγισμένο ἀπὸ τὸ σταυρικὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ ἐπισημαίνει ὅτι «ὅποιος θέλει νὰ σώσει τὴν ψυχὴ του θὰ τὴ χάσει, ἐνῶ ὅποιος χάσει τὴ ζωὴ του χάριν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, θὰ τὴ σώσει». Ἐδῶ βρίσκεται ὁ δρόμος ποὺ διάλεξε ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἔρθει στοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ νὰ πᾶνε οἱ ἄνθρωποι στὸν Θεό. Πρόκειται γιὰ ἕνα δρόμο ἀντιφατικό. Ἕνα δρόμο ποὺ προκαλεῖ τὴ λογικὴ καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὴν ἀλήθεια ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκάλυψε. Ἕνα δρόμο σκληρό, ἐπίπονο καὶ ὀδυνηρό, ποὺ ὅμως τὸ τέρμα του εἶναι λυτρωτικό. Ἀπαρνοῦμαι τὸν ἑαυτό μου σημαίνει ἀπελευθερώνομαι ἀπὸ τὸν ἀσφυκτικὸ κλοιὸ τοῦ ἐγώ. Ἀπελευθερώνομαι ἀπὸ τὸν παραλογισμὸ ποὺ μὲ ὠθεῖ νὰ ὑπερτονίζω καὶ νὰ ὑψώνω τὸν ἑαυτό μου σὲ εἶδωλο γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ζητάω νὰ στρέφεται ἡ ζωὴ ἢ δική μου καὶ τῶν γύρω μου. Αὐτὸ εἶναι αὐτοκαταστροφικό. Γιατί κάθε φορὰ ποὺ ἀσχολούμαστε ἀποκλειστικὰ μὲ τὸν ἑαυτό μας καὶ μὲ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν δικῶν μας ἐπιθυμιῶν δὲν μπορούμε νὰ αἰσθανθοῦμε τὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Ἔτσι ὅμως κλείνουμε τὴν πόρτα στὸν Θεὸ καὶ δὲν μπορούμε νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του.

Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ αὐταπάρνηση καὶ ἡ ἐν ὑπομονῇ καὶ ἐλπίδι ἄρση τοῦ σταυροῦ ὀδηγεῖ τὸν πιστὸ στὴν ἐν Χριστῷ ὑπέρβαση τοῦ μαρτυρίου του. Ὅπως παρατηρεῖ ἕνας λόγιος Ἐπίσκοπος, «στὸν Γολγοθὰ ὑπῆρχαν τρεῖς σταυροί. Οἱ δύο

ἦταν τὸ τέρμα τῆς πορείας δύο ληστῶν, ὁ μεσαῖος ἦταν ἀπλῶς ἓνα σταυροδρόμι. Διότι Ἐκεῖνος ποὺ ὑψώθηκε πάνω του εἶχε περάσει μιὰ ζωὴ ἀγάπης καὶ ἀλήθειας καὶ ὄδευε διὰ τοῦ σταυροῦ πρὸς τὸν Πατέρα. Ἀλλά, ἀκόμη, ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμη τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπηρέασε καὶ μεταμόρφωσε τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο ἄλλους σταυροὺς κάνοντάς τον διὰ τῆς μετανοίας “θύραν” τοῦ παραδείσου. Αὐτὸ εἶναι μία πολὺ οὐσιαστικὴ παρηγοριὰ γιὰ ὅσους σήμερα σηκώνουν σταυρὸ ἔνοχῆς».

Σταυρὸς καὶ σωτηρία

Νά, λοιπόν, γιατί ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ φωτίζει τὰ ἀδιέξοδα καὶ τὰ σκοτάδια ποὺ τόσο συχνὰ μᾶς φοβίζουν. Μᾶς ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὶς πλάνες καὶ τὰ εἴδωλα ποὺ μᾶς αἰχμαλωτίζουν. Μᾶς θεραπεύει ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες μας, ποὺ μᾶς ταλαιπωροῦν καὶ μᾶς βασανίζουν. Ὁ πόνος τοῦ σταυροῦ θὰ φωτίζεται πάντοτε ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς Ἀνάστασης. Γιατί ἓνας σταυρὸς χωρὶς ἀνάσταση ἀποτελεῖ ἀποτυχία καὶ τραγωδία, ἐνῶ μιὰ ἀνάσταση χωρὶς σταυρὸ θὰ εἶναι μία νίκη χωρὶς βαρύτητα καὶ ἀξία. Ὁ σταυρὸς καὶ ἡ ἀνάσταση εἶναι ἀλληλένδετα ὄχι μόνο στὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας μας, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ζωὴ τοῦ πιστοῦ. Γι’ αὐτὸ ἡ θεληματικὴ ἄρση τοῦ σταυροῦ δὲν εἶναι μιὰ ἀρρωστημένη τάση τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ζητᾷ ἱκανοποίηση στὴν ὀδύνη. Εἶναι πηγὴ δύναμης, ποὺ μεταμορφώνει τὶς δυσκολίες καὶ τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι μέσα ἀπὸ τὴν πάλη καὶ τὴν ἀγωνία τῆς ζωῆς, ἔστω καὶ ἂν δὲν νικᾶμε πάντοτε, τουλάχιστον ὠριμάζουμε πνευματικά, ὥστε νὰ ἀντέχουμε τοὺς πειρασμοὺς καὶ νὰ προχωροῦμε.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ σταυρὸς δὲν εἶναι μόνο τὸ σημαντικότερο καὶ χαρακτηριστικότερο σύμβολο τοῦ χριστιανοῦ. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἔκφραση τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς νίκης, τῆς θυσίας καὶ τῆς δόξας, τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωτηρίας. «Ὁ σταυρὸς εἶναι ἡ καθημερινὴ ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ στὴν τραγωδία καὶ ἀπόγνωση τοῦ ἁμαρτάνοντος ἀνθρώπου». Εἶναι τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς περιμένει καρτερικά, γιὰ νὰ μᾶς σώσει. Ἀμήν.

Πηγὴ: agiazoni.gr